

Arrest

nr. 261 689 van 5 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 11 september 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 20 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 10 november 2020.

1.3. Op 30 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in La Paz in El Salvador en woonde met uw familie in de wijk Fatima in Cojutepeque tot april 2018. Hierna verhuisde u met uw familie naar San Martin waar u woonde tot april 2019. Van april 2019 tot ongeveer begin augustus 2019 woonde u met uw ouders en uw broer in de wijk Las Palmas de Mejicanos. Hierna verhuisde u met uw familie naar uw tante in Barrio Son Jose in La Libertad waar u bleef tot aan uw vertrek.

Op 16 april 2019 in de namiddag was u op uw terras op de eerste verdieping de was aan het ophangen toen u dichtbij schoten hoorde. U schrok, u draaide zich om en u zag dat in de straat een man aan het lopen was terwijl twee mannen achter hem liepen en hem beschoten. U vermoedde dat één van de kogels de man raakten, want hij viel vlak voor jullie huis voorover en bleef liggen. De andere twee mannen haalden hem in en bleven schieten op de man die op de grond lag. U was verlamd van schrik en kon u hierom niet bewegen. Eén van de mannen riep dat ze moesten vluchten voor het geval de politie zou komen. Ze liepen weg en gingen door een deur aan de overkant van de straat die u nog nooit open had gezien. Op dat moment ging u ook naar binnen, maar toen u de deur wilde sluiten, keek één van de twee mannen die de deur sloot recht naar u. U sloot u samen met uw familie op in uw huis en rond 16u kwam de politie. Omdat het lichaam vlak bij jullie huis lag, vroegen ze of jullie iets gezien hadden, maar uw vader zei van niet. U ging die week niet meer uit het huis. De maandag hierna ging u terug naar buiten voor uw studies. Toen u om 6 uur 's ochtends aan de bushalte stond, werd u door een jongen langs achteren benaderd. Hij pakte u langs achter vast met zijn hand rond uw nek en zei in uw oor dat hij wist wat u gezien had en hij u de volgende dag niet meer terug wilde zien of ze u zouden vermoorden. U was erg geschrokken en ging hierop meteen terug naar huis, waar u uw vader opbelde en hem vertelde wat er gebeurd was. Hierna bent u, samen met uw familie, meteen naar Mejicanos verhuisd. Hierna verliep alles rustig en u begon dan ook te werken als serveerster. Op 7 augustus stond u opnieuw aan een bushalte te wachten toen een jonge jongen naar u toekwam en zei dat ze het u al gezegd hadden, ze u hier niet meer wilden zien en ze u zouden vermoorden de volgende keer dat ze u zagen. U ging meteen naar huis en besliste opnieuw om met uw familie naar uw tante in La Libertad te verhuizen. Hierna waren uw ouders er echter van overtuigd dat het beter zou zijn als u het land verliet, waarna uw vader een lening van 1500 dollar vroeg bij de bank. Na het akkoord van de bank kocht u uw ticket op 26 augustus. Naast deze problemen geeft u aan ook nog het slachtoffer geweest te zijn van een overval op een bus enkele maanden voor de moord plaatsvond, waarbij iedereen op de bus overvallen werd en u niet mocht afstappen op de halte waar u uit moest.

Op 10 september 2019 bent u met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 11 september 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 20 september 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw kaart van de belastingen; een verklaring die u aflegde bij een notaris in El Salvador; bewijzen van uw studies; bewijzen van uw werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende MS13 in 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U maakt niet aannemelijk dat u een reëel risico loopt op

ernstige schade omwille van uw problemen met de bende MS13. Uw verklaringen over de bedreigingen door bendeleden kunnen immers niet geloofwaardig worden geacht.

Ten eerste weet u zeer weinig te vertellen over de personen met wie u de problemen had. Gevraagd van welke bende de personen waren met wie u de problemen had, geeft u aan dat u veronderstelt dat ze van de MS waren, maar u niet zeker bent. U geeft hiervoor de uitleg dat de achterbuurvrouw aan uw moeder vertelde dat de reden van de moord een conflict was over territorium en ze kwamen aangelopen van het gebied dat door MS gecontroleerd werd en u daarom denkt dat ze van de MS waren (CGVS, p. 11 en 12). Dat u dit veronderstelt louter omdat de mannen uit het territorium van de MS kwamen gelopen, weet dan ook niet te overtuigen.

Daarnaast geeft u aan dat u de persoon die u de maandag na de moord vastnam aan de bushalte niet heeft gezien omdat hij u langs achter benaderde. Ook zegt u dat toen hij u losliet u zich uit angst niet wilde omdraaien. Geverifieerd of u weet wie dit was, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u weet of dit één van de twee mannen waren die betrokken waren bij de moord antwoordt u opnieuw ontkennend en zegt u dat u niet weet wie u bedreigde (CGVS, p. 16). Bijkomend weet u ook weinig te vertellen over de omstandigheden van deze bedreiging. U komt niet verder dan te stellen dat u aan de bushalte stond om 6 uur 's ochtends, een jongen u langs achter vastpakte, zijn arm rond uw nek deed en hij ervan door ging nadat hij in uw oor fluisterde dat hij wist wat u gezien had en ze u zouden vermoorden indien ze u de volgende dag daar terugzagen (CGVS, p. 10). Gevraagd of dit het was, zegt u dat dit alles was wat hij zei en er dan vandoor ging. U geeft nog aan dat u niets kon zeggen omdat u verlamd was (CGVS, p. 16). Naast het feit dat u zeer korte verklaringen aflegt, is het niet overtuigend dat u niet meer zou gezien hebben van uw belager indien deze zijn arm rond u had geslagen. Dat u niet zeker bent tot welke bende de daders of uw belager behoren, noch enige informatie kan geven over het bendelid dat u vastnam aan de bushalte doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast blijven uw verklaringen over het incident steeds zeer beknopt en weinig doorleefd.

Evenmin bent u zeker of het slachtoffer van de moord op 16 april ook lid was van een bende. U zegt dat u afleidt uit wat uw buurvrouw vertelde dat het slachtoffer een lid was van de bende 18, omdat ze zei dat er een conflict over grondgebied was en het slachtoffer richting de zone liep waar de bende 18 controleerde. Echter, gevraagd of het slachtoffer ook een bendelid was, zegt u dat u niet zeker bent, maar het aanneemt. Gevraagd waarom, zegt u dat het waarschijnlijk een bendelid van de bende 18 was die naar het territorium van de MS is gegaan en ze hem waarschijnlijk ontdekt hebben en hem zijn beginnen achtervolgen om hem van het territorium af te krijgen (CGVS, p. 15 en 16). Dat u dit enkel afleidt omdat uw buurvrouw vertelde dat het slachtoffer richting de zone van bende 18 liep, weet dan ook niet te overtuigen. Het is bevreemdend dat u niet meer informatie zou weten over een moord die vlak voor uw huis plaatsvond en waar u dan ook nog eens getuige van was, zeker aangezien deze moord ertoe leidde dat u tot tweemaal toe moest verhuizen en uiteindelijk uw land moest ontvluchten.

Daarnaast is het ook zeer bevreemdend dat ze u in april vroegen om weg te gaan uit de wijk, maar u toch enkele maanden later, toen u reeds verhuisd was naar Mejicanos, opnieuw bedreigden. Aangezien u aangeeft dat u de dag van de bedreiging de maandag na de moord meteen met uw familie naar Mejicanos vertrok, is het weinig geloofwaardig dat ze u op 7 augustus opnieuw zouden bedreigen, nadat ze u eerst zo'n 3,5 maanden gerust lieten en u immers u gedaan had wat ze vroegen. Gevraagd waarom ze u opnieuw bedreigden aangezien u gedaan had wat ze vroegen, zegt u dat u dat niet weet, u het zelf ook vreemd vond dat ze u bleven achtervolgen en u niet weet waarom ze u viseerden. U denkt dat ze misschien bang waren dat u ze alsnog zou aangeven of misschien wilden ze dat u verder weg ging. Ook geeft u aan dat uw vader nog steeds dezelfde weg nam naar zijn werk en ze hem misschien op die manier gevolgd hebben (CGVS, p. 18). Echter, dit zijn louter blote beweringen en u maakt deze dan ook op geen enkele manier hard. Dit ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte geeft u nog aan dat u enkele maanden voor de moord plaatsvond ook aangevallen werd op een bus. Echter, gevraagd wanneer ze u juist hebben aangevallen, zegt u dat u zich de datum niet exact herinnerd, maar het een overval was op de bus. Gevraagd of ze u op dat moment persoonlijk bedreigd hebben, zegt u van niet en geeft u zelf aan dat het een algemene overval was (CGVS, p. 11). U maakt dan ook niet aannemelijk een reëel risico op ernstige schade te lopen omwille van de overval op de bus.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en de kaart voor de belastingen tonen enkel uw identiteit aan, die hier niet betwist wordt. De bewijzen van uw studies alsook de bewijzen omtrent uw werk kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden evenmin verklaren. Dat u uw problemen ging uitleggen aan een notaris die een akte opstelde is bevreemdend en komt zeer gesolliciteerd over. Hoe dan ook betreft het een loutere een weergave van uw eigen verklaringen welke niet kan beschouwd worden als objectieve bron. Er kan dan ook geen bewijskracht aan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door

zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing benadrukt verzoekster vooreerst een aantal elementen uit haar vluchtrelaas waarvan zij stelt dat deze niet worden betwist, met name dat zij en haar familie sinds april 2018 op drie verschillende locaties hebben verbleven in El Salvador, dat zij en haar familie in San Martín op een grensgebied van de bendes woonden, dat verzoekster getuige was van een moord, waarover ze uitgebreid heeft verteld. Het feit dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel werd, zet haar verklaringen over haar getuigenis van de moord kracht bij.

Verzoekster klaagt aan dat veel van de motieven van de verwerende partij louter berusten op een beoordeling van de plausibiliteit van de afgelegde verklaringen waarbij onvoldoende rekening wordt gehouden met de grote hoeveelheid gedetailleerde, consistente en spontaan afgelegde verklaringen.

Vervolgens tracht zij de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekster argumenteert verder dat de door haar aangevoerde problemen wel degelijk vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag op basis van de vervolgingsgrond 'sociale groep' dan wel 'politieke overtuiging'.

Voorts haalt verzoekster landeninformatie aan van onder meer UNHCR en Human Rights Watch, waaruit volgens haar blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes.

In die optiek betoogt verzoekster dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador geen veiligheid kan bieden.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken, waarvan zij de weblinken vermeldt:

- EASO, *Analyse juridique Conditions de la protection internationale (directive 2011/95/UE)*, 2018 (stuk 3) ;
- Kevin Sieff, *It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*, 4 maart 2019 (stuk 4);
- Héctor Silva Avalos, *El Salvador Flirts with 'Memo Dura' Security Policies Again*, 21 juni 2019 (stuk 5);
- Héctor Silva Avalos and Seth Robbins, *Eruption of Gang Violence Belies Bukele's Security Wins in El Salvador*, 30 april 2020 (stuk 6) ;
- Steven Dudley, *3 Dirty Secrets Revealed by the El Salvador Gang 'Negotiations '*, 4 september 2020, (stuk 7);
- Carlos Martinez, Óscar Martinez, Sergio Arauz en Efren Lemus, *Bukele Has Been Negotiating with MS-13 for a Reduction in Homicides and Electoral Support*, 6 september 2020 (stuk 8);
- Alex Papadovassilakis en Steven Dudley, *The Protection Racket. Gangs and Violence in San Salvador*, 1 oktober 2020 (stuk 9);
- Alex Papadovassilakis en Steven Dudley, *From Predators to Partners: How Gangs are Taking San Salvador*, 1 oktober 2020 (stuk 10);
- Alex Papadovassilakis en Steven Dudley, *How El Salvador President Bukele Deals with Gangs*, 1 oktober 2020 (stuk 11);
- Steven Dudley, *The El Salvador President's Informal Pact with Gangs*, 2 oktober 2020 (stuk 12);
- Gabriela Caceres en Roxana Lazo, *El Salvador's Attorney General Asks Congress to Create New Police Agency in Light of Government Corruption*, 3 december 2020 (stuk 13);
- Héctor Silva Avalos, *Charges Point to El Salvador Police Chief's History of Obstructing Justice*, 17 december 2020 (stuk 14);
- Victoria Dittmar, *MS13 Infiltrates Local Government in El Salvador Once Again*, 18 december 2020 (stuk 15);
- Steven Dudley, *Mafia to Terrorists: How US Prosecutors Have Bent the Law to Eight MS13*, 18 januari 2021 (stuk 16);
- Asyls, *El Salvador: State protection of women victims of sexual and gender-based violence*, December 2019 (stuk 17);
- U.S. Department of State, *2019 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador*, (stuk 18);
- Amnesty Internationale, *El Salvador 2019*, (stuk 19);
- Human Rights Watch, *El Salvador: Police Abuses in Covid-19 Response*, 15 april 2020 (stuk 20);
- Asyls, *El Salvador: Persecution of witnesses by criminal gangs*, april-mei 2020 (stuk 21);

2.2.2. Op 5 augustus 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021 en de COI Focus "*El Salvador: Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en dat zij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt om volgende redenen: (i) de problematiek met de bende MS 13 situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie; (ii) de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) kan haar niet worden toegekend omdat ze niet aannemelijk maakt dat ze een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van haar problemen met de bende MS 13, haar verklaringen over de bedreigingen door bendeleden kunnen niet geloofwaardig worden geacht: (1) verzoekster weet zeer weinig te vertellen over de personen met wie zij problemen had en weet niet zeker van welke bende ze zijn; (2) daarnaast geeft ze aan dat ze de persoon die haar de maandag na de moord vastgreep aan de bushalte niet heeft gezien omdat hij haar

langs achteren benaderde, ze weet niet wie het was, ze weet ook weinig te vertellen over de omstandigheden van deze bedreiging, dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen, haar verklaringen zijn steeds zeer beknopt en weinig doorleefd; (3) ze is niet zeker of het slachtoffer van de moord op 16 april ook lid was van een bende, het is bevreemdend dat ze niet meer informatie zou weten over een moord die vlak voor haar huis plaatsvond en waar ze getuige van was, zeker aangezien deze moord ertoe leidde dat ze tot tweemaal toe moest verhuizen en uiteindelijk het land moest ontvluchten; (4) het is zeer bevreemdend dat ze haar in april vroegen om weg te gaan uit de wijk, maar dat ze haar enkele maanden later, toen ze reeds verhuisd was, opnieuw bedreigden, het is weinig geloofwaardig dat ze verzoekster opnieuw zouden bedreigen nadat ze haar eerst 3,5 maand gerust lieten en ze gedaan had wat ze vroegen, verzoeksters uitleg doet hieraan geen afbreuk; (5) de overval op de bus van enkele maanden ervoor, betreft een algemene overval waarbij verzoekster niet persoonlijk bedreigd werd;

(iii) de documenten die verzoekster heeft voorgelegd, kunnen het voorgaande niet wijzigen;

(iv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(v) verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(vi) inzake verzoeksters vrees bij een terugkeer door criminele bendes te worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland, wordt opgemerkt dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer niet volstaat om het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster stelt El Salvador te zijn ontvlucht omdat zij bedreigd werd nadat zij getuige was van een moord. Vanop het terras van haar woning in San Martin zag ze op 16 april 2019 een moord gebeuren en hebben de moordenaar en zij elkaar gezien. De maandag van de week erna werd ze aan de bushalte bedreigd door een jongen die zei dat hij wist wat zij had gezien en dat hij haar de volgende dag niet wilde terug zien of ze zouden haar vermoorden. Verzoekster verhuisde met haar familie naar Mejicanos. Daar verliep alles rustig tot ze op 7 augustus aan de bushalte werd aangesproken door een jongen die haar zei dat ze het haar al gezegd hadden, dat ze haar daar niet meer wilden zien en dat ze haar zouden vermoorden de volgende keer dat ze haar zagen. Verzoekster en haar familie verhuisden

daarop naar haar tante in La Libertad. Hierna waren verzoeksters ouders ervan overtuigd dat het beter was voor haar om het land te verlaten. In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest verzoekster vermoord te zullen worden door de bende en dat ze hetzelfde opnieuw zal meemaken door ergens getuige van te zijn.

2.3.4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoekster onder een bepaald profiel zou vallen, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”). Uit het Asyls-rapport dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stuk 21) blijkt dat getuigen van een moord gepleegd door een bende het slachtoffer kunnen zijn van bedreigingen door bendeleden, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat elke getuige *a priori* het risico loopt om slachtoffer te worden vervolging of ernstige schade.

Het risico voor verzoekster moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van haar mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviserd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

2.3.4.3. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (adm. dossier, stuk 6, map met documenten) die haar identiteit bevestigen, alsook haar studies, werk en reisweg. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met haar vluchtrelaas en kunnen een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken.

De akte die verzoekster voorlegt van een notaris die haar verklaringen heeft genoteerd, bevat een weergave van verzoeksters eigen verklaringen, waardoor dit niet kan worden beschouwd als een

objectieve bron. Uit dit enkele gegeven kan op zich niet veel worden afgeleid, gezien iedereen altijd een verklaring kan gaan afleggen onafhankelijk of de feiten wel of niet plaatsvonden.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vluchtmotieven en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of haar verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

2.3.4.4. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om de motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

2.3.4.5. De Raad stelt vooreerst in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster zeer weinig weet te vertellen over de personen met wie zij de problemen had. Ze weet niet van welke bende ze zijn en verklaart te veronderstellen dat ze van de MS zijn, omdat een buurvrouw aan haar moeder vertelde dat de reden van de moord een territoriumconflict was en ze kwamen aangelopen uit het gebied dat door MS gecontroleerd was (notities CGVS, p. 11 – 12). Ook weet ze niet of het slachtoffer van de moord lid was van een bende en veronderstelt ze dit opnieuw op basis van informatie vanwege de buurvrouw (notities CGVS, p. 15 – 16).

In het verzoekschrift voert verzoekster hiertegen aan dat haar verklaringen nochtans perfect aannemelijk zijn in de context van El Salvador en de door haar geschetste omstandigheden van hun woning in de wijk, op het grensgebied van twee rivaliserende bendes. Zij meent dat de commissaris-generaal als enige argument aanhaalt dat dit niet kan overtuigen omdat verzoekster dit enkel veronderstelt. Verzoekster meent dat dit argument van de bestreden beslissing in strijd is met de algemeen gekende situatie in El Salvador waarbij georganiseerde misdaadbendes een groot deel van het dagelijks leven controleren.

Verzoekster meent dat ook het argument in de bestreden beslissing dat zij niet zeker was of het slachtoffer van de moord van 16 april 2019 ook lid was van een bende, in strijd is met de algemeen gekende situatie in El Salvador waarbij georganiseerde misdaadbendes een groot deel van het dagelijks leven controleren. Dit mag geen doorslaggevende factor zijn om haar ongeloofwaardigheid vast te stellen, gezien dit vereist dat verzoekster de redenen van dit specifieke conflict zou kennen, wat niet de aanleiding was van haar uiteindelijke vlucht.

Verzoekster voegt hieraan toe dat het argument dat de commissaris-generaal het 'bevreemdend' vindt dat zij niet meer informatie zou kennen over een moord die vlak voor haar huis plaatsvond, een subjectieve beoordeling betreft die geen rekening houdt met haar vrees als gevolg van dit incident. De vluchtaanleiding betreft het feit dat ze getuige was van een moord waarvan met redelijke zekerheid kan worden aangenomen dat deze gepleegd was door bendeleden.

Verzoekster merkt in dit verband op dat uit wat haar belager zei (hij wist wat ze gezien had en ze zouden haar vermoorden als ze nog in de buurt komt), blijkt dat ze getuige is geweest van een moord waarbij bendeleden betrokken waren.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot een herhaling van de verklaringen die ze heeft afgelegd en het kaderen van deze gebeurtenissen in de algemene context van de situatie in El Salvador. De Raad herhaalt echter dat het niet volstaat om te verwijzen naar een bepaald profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Ook het feit dat verzoekster emotioneel werd tijdens het afleggen van haar verklaringen, brengt op zich niet mee dat haar

verklaringen daarom geloofwaardig moeten worden bevonden. Met haar algemeen betoog slaagt verzoekster er niet in volgende motieven te weerleggen:

“Ten eerste weet u zeer weinig te vertellen over de personen met wie u de problemen had. Gevraagd van welke bende de personen waren met wie u de problemen had, geeft u aan dat u veronderstelt dat ze van de MS waren, maar u niet zeker bent. U geeft hiervoor de uitleg dat de achterbuurvrouw aan uw moeder vertelde dat de reden van de moord een conflict was over territorium en ze kwamen aangelopen van het gebied dat door MS gecontroleerd werd en u daarom denkt dat ze van de MS waren (CGVS, p. 11 en 12). Dat u dit veronderstelt louter omdat de mannen uit het territorium van de MS kwamen gelopen, weet dan ook niet te overtuigen.”

“Evenmin bent u zeker of het slachtoffer van de moord op 16 april ook lid was van een bende. U zegt dat u afleidt uit wat uw buurvrouw vertelde dat het slachtoffer een lid was van de bende 18, omdat ze zei dat er een conflict over grondgebied was en het slachtoffer richting de zone liep waar de bende 18 controleerde. Echter, gevraagd of het slachtoffer ook een bendelid was, zegt u dat u niet zeker bent, maar het aanneemt. Gevraagd waarom, zegt u dat het waarschijnlijk een bendelid van de bende 18 was die naar het territorium van de MS is gegaan en ze hem waarschijnlijk ontdekt hebben en hem zijn beginnen achtervolgen om hem van het territorium af te krijgen (CGVS, p. 15 en 16). Dat u dit enkel afleidt omdat uw buurvrouw vertelde dat het slachtoffer richting de zone van bende 18 liep, weet dan ook niet te overtuigen. Het is bevreemdend dat u niet meer informatie zou weten over een moord die vlak voor uw huis plaatsvond en waar u dan ook nog eens getuige van was, zeker aangezien deze moord ertoe leidde dat u tot tweemaal toe moest verhuizen en uiteindelijk uw land moest ontvluchten”.

2.3.4.6. Vervolgens sluit de Raad zich erbij aan dat verzoekster weinig kan vertellen over de persoon die haar bedreigde aan de bushalte.

Verzoekster voert hiertegen aan dat ze deze persoon niet kon zien omdat hij haar langs achteren benaderde en hij haar langs achter vastklemde langs haar nek en dat haar verklaringen hierover consistent en aannemelijk zijn. Verzoekster ziet niet in wat ze hierover nog meer had kunnen vertellen. Zij meent dat de commissaris-generaal te ver gaat door te eisen dat verzoekster zou moeten gezien of geweten hebben wie haar op dat moment had bedreigd. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, zijn haar verklaringen hieromtrent wel doorleefd en werd verzoekster zelfs emotioneel en kreeg ze moeite om hierover te vertellen, zie de vermeldingen door de protection officer in de notities van het onderhoud (notities CGVS, p. 10).

De Raad stelt vast dat verzoekster zich ook hier beperkt tot een herhaling van haar verklaringen en het verwijzen naar de algemene situatie in El Salvador. Daarmee maakt zij haar verklaringen echter niet aannemelijk. Verzoekster vermeldt wel verschillende incidenten maar is van enkele zaken niet zeker (waren het bendeleden of niet, van welke bende) en kan weinig informatie geven (haar belager langs achteren). De Raad sluit zich erbij aan dat dit afbreuk doet aan de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.3.4.7. Ten slotte uit verzoekster kritiek op volgend motief: *“Daarnaast is het ook zeer bevreemdend dat ze u in april vroegen om weg te gaan uit de wijk, maar u toch enkele maanden later, toen u reeds verhuisd was naar Mejicanos, opnieuw bedreigden. Aangezien u aangeeft dat u de dag van de bedreiging de maandag na de moord meteen met uw familie naar Mejicanos vertrok, is het weinig geloofwaardig dat ze u op 7 augustus opnieuw zouden bedreigen, nadat ze u eerst zo'n 3,5 maanden gerust lieten en u immers u gedaan had wat ze vroegen. Gevraagd waarom ze u opnieuw bedreigden aangezien u gedaan had wat ze vroegen, zegt u dat u dat niet weet, u het zelf ook vreemd vond dat ze u bleven achtervolgen en u niet weet waarom ze u viseerden. U denkt dat ze misschien bang waren dat u ze alsnog zou aangeven of misschien wilden ze dat u verder weg ging. Ook geeft u aan dat uw vader nog steeds dezelfde weg nam naar zijn werk en ze hem misschien op die manier gevolgd hebben (CGVS, p. 18). Echter, dit zijn louter blote beweringen en u maakt deze dan ook op geen enkele manier hard. Dit ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal hier opnieuw te ver gaat in zijn subjectieve beoordeling van de gebeurtenissen. Zij wijst erop dat een asielrelaas per definitie bestaat uit een aantal blote beweringen, waarvan echter met grote aannemelijkheid de geloofwaardigheid geverifieerd kan worden door een diepgaand en grondig onderzoek van de verklaringen, op basis van een interne en externe consistentie. Verzoekster verwijst naar haar afgelegde verklaringen. Na de eerste bedreiging waren zij en haar familie slechts een aantal wijken verder verhuisd in San Salvador, in een wijk die eveneens door

de MS gecontroleerd werd. Verzoekster werd daar opnieuw bedreigd, wat uiteindelijk de definitieve aanleiding heeft gegeven voor haar vertrek. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen op p. 10 en 11 van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en benadrukt dat zij verder in het persoonlijk onderhoud meer details en duiding gaf bij de tweede bedreiging, waaruit nogmaals de interne consistentie van haar verklaringen duidelijk wordt. Ze kon een beschrijving geven van de persoon die haar bedreigde en ze gaf een uitleg voor deze bedreiging. Verzoekster voegt hieraan in het verzoekschrift toe dat in die wijk bendeleden van MS actief zijn, zodat er redelijkerwijs kan vanuit gegaan worden dat zij getuige was van een moord door deze bendeleden, zodat het niet onwaarschijnlijk is dat zij ook in deze wijk benaderd en bedreigd werd door een bendelid en dat dit met elkaar verband hield. Verzoekster benadrukt ten slotte dat zij en haar familie eerst verschillende voorzorgsmaatregelen namen zoals verhuizen en dat het verlaten van het land slechts het laatste redmiddel was, wat verzoekster bovendien zelf ook verklaarde (notities CGVS, p. 8).

De Raad stelt vast dat verzoekster zich ook hier beperkt tot een herhaling van en een verwijzing naar de door haar afgelegde verklaringen. De Raad acht het, samen met de commissaris-generaal, niet aannemelijk dat verzoekster een tweede maal bedreigd werd nadat zij gevolg gegeven had aan de opdracht van de bende, namelijk dat zij San Martin verlaten had (notities CGVS, p. 10 en 17). Na hun verhuis naar Mejicanos waren er enkele maanden rust tot verzoekster dan op 7 augustus opnieuw bedreigd werd (notities CGVS, p. 17). Op de vraag *“Waarom hebben ze u opnieuw bedreigd, u bent toch vertrokken uit Kilometro 13 y medio, dat was toch wat ze vroegen?”* antwoordde ze *“Ik weet het niet, ik vond het zelf ook vreemd dat ze me bleven achtervolgen, ik weet niet waarom ze me viseerden. Ik denk dat ze misschien bang waren dat ik ze alsnog zou aangeven. Misschien wilden ze dat ik verder weg ging. Mijn vader gebruikte nog steeds dezelfde weg om naar zijn werk te gaan, misschien hebben ze ons op die manier gevolgd.”* Verzoeksters antwoord betreft inderdaad enkel beweringen, die niet uitleggen waarom de bende, nadat ze drie en een halve maand gedaan heeft wat de bende vroeg (verhuizen) en geen klacht had ingediend, haar plots opnieuw zou bedreigen en plots zou vrezen dat ze misschien toch een klacht zou neerleggen. Dit element ondergraaft inderdaad de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

De loutere kritiek in voorliggend verzoekschrift dat dit een zeer subjectieve appreciatie is, werpt evenwel geen ander licht op voorgaande pertinente vaststellingen. Deze kritiek mist ook feitelijke grondslag aangezien de voorgaande appreciatie wel degelijk steun vindt in objectieve Landeninformatie. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de sterke territoriale controle die bendes over hun wijken hebben, de bewegingsvrijheid van Salvadoraanse burgers in ernstige mate beperkt. Wegens een doorgedreven sociale controle worden burgers gedwongen om hun identiteitskaart te laten zien en te verklaren vanwaar zij komen en wat zij daar komen doen (UNHCR guidelines, p. 26-27; COI Focus 12 oktober 2020, p. 27-28; IDMC, p. 19). Ook kan worden gelezen dat bendes beschikken over uitgebreide communicatienetwerken, zoals postvatters, om te spioneren en inlichtingen uit te wisselen en daardoor in staat zijn om binnen een korte tijd te weten te komen waarheen een persoon zich heeft verplaatst of vandaan komt (COI Focus 12 oktober 2020, p. 38-39; IDMC, p. 19). Aangezien verzoekster en haar familie waren verhuisd naar Mejicanos en verzoekster stelt daar opnieuw bedreigd te zijn door zoals zij veronderstelt de bende MS (wat zij bevestigt in het verzoekschrift), kan redelijkerwijs worden verwacht dat, indien bendeleden het werkelijk op verzoekster hadden gemunt, informatie over haar de bendeleden ter plaatse sneller zou hebben bereikt en ze haar niet drie en een halve maand ongemoeid zouden hebben gelaten.

2.3.4.8. Met het algemene verweer dat verzoekster wel coherente verklaringen heeft afgelegd over het feit dat zij getuige was van een moord en de daaropvolgende verhuizingen van haar en haar familie, slaagt verzoekster er niet in concreet afbreuk doen aan voormelde pertinente bevindingen. In tegenstelling tot wat zij beweert, volgt uit wat voorafgaat dat de aannemelijkheid (plausibiliteit) van haar verklaringen werd beoordeeld in het licht van specifieke en algemene objectieve landeninformatie (zie EASO, Judicial analysis ‘Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System’, 2018, p. 76). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van haar verklaringen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen. De verwijzing naar het specifieke rapport van ASYLOS van april – mei 2020 over de vervolging van getuigen door criminele bendes (stuk 21 bij het verzoekschrift) doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Verzoekster kan de concrete problemen die zij zou hebben gehad niet aannemelijk maken. Evenmin maakt zij een individueel en concreet risico aannemelijk verbonden aan haar profiel aangezien zij, gelet op haar ongeloofwaardig relaas, niet kan overtuigen dat zij omwille hiervan persoonlijke problemen heeft gekend.

Verzoekster kan zich verder niet beroepen op een ongeloofwaardig bevonden relaas om te stellen dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij ook hier een individueel en concreet risico aannemelijk maakt.

De opmerking van verzoekster dat uit beschikbare informatie blijkt dat er in El Salvador geen effectieve beschermingsmogelijkheden bestaan, doet aan het voorgaande geen afbreuk aangezien haar relaas ongeloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig wordt geacht. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster een beroep zou kunnen doen op de Salvadoraanse autoriteiten voor de problemen met bendeleden in hun regio van herkomst, waardoor dit argument elke feitelijke grondslag mist. Hetzelfde geldt voor het argument dat er voor hen geen intern vestigingsalternatief mogelijk is.

2.3.4.9. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld en gevaarlijk kunnen zijn. Waar verzoekster verwijst naar bendege geweld van de bende MS, wijst de Raad er op dat dit op zich niet voldoende is om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door de bendeleden van MS-13 wordt vervolgd of gevisieerd. Uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dat verzoeksters verklaringen niet aannemelijk en niet geloofwaardig zijn. Verzoekster brengt verder geen andere elementen bij die een individueel en concreet risico verbonden aan haar profiel aannemelijk maken. In zoverre verzoekster gewag maakt van een overval op een bus, bevestigt dit inderdaad het crimineel geweld aanwezig in El Salvador doch deze overval is op zich niet zwaarwichtig genoeg om te worden gelijkgesteld met vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.10. Verder wijst de Raad er nog op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hierin niet.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering persoonlijk te worden gevisieerd door bendeleden in El Salvador omdat zij getuige was van een moordpoging. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit voormelde landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden, zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is

waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder onderstreept de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere problemen met bendes in El Salvador en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoeksters betoog dat haar vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'sociale groep' dan wel 'politieke overtuiging', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet meer dienstig.

2.3.4.11. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *"most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons"* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster weerlegt op geen enkele wijze bovenstaande pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Met haar verwijzing naar algemene rapporten toont verzoekster immers niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde rapporten en persartikels laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin is er sprake van een beoordelingsfout.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET